

Illalla seisoit ovensuussa, nojasit karmeihin, juttelit. Lapsen nukutusta, iltapalaa, huomista. Et tiennyt mitä ajattelin: syvää vettä, sitä mustaa lampea kevään herättämässä puistossa. Se kuiskutti minulle sumuharson takaa, lupasi teille pelastuksen. Kuinka helppoa teillä olisikaan ilman minua! Olin niin onnellinen puolestanne että hymyilin leveämmin kuin kuukausiin. Sinäkin hymyilit. Kun vain astuisit pois ovelta olisitte vapaita ikuisesti. Röpäytin silmiäni. Harso väistyi hetkeksi ja ymmärsin: tämä en ole minä. Tämä on joku eksynyt, joka kuuntelee kuiskauksia sumusta, kadonneen ilon takaa. Tarrasin ajatukseen kuin hukkuva. Ennen kuin sumu ehtisi palata, sanoin: "Pidä huolta, että olen hengissä vielä aamulla." Sinä pidit. Elän. Hengitän. Kuiskauksilla ei ole enää valtaa minuun. Nimimerkki Kuiske